

Павликени се потапя в атмосферата на венецианския карнавал. От 15 до 28 февруари в града гостува изложбата „Маски от Венеция” с 58 фотографии от най-прочутия фестивал на открито в света.

Изложбата ще бъде открита лично от г-жа Анна Амендоладжине – директор на Италианския културен институт на 15 февруари от 17:30ч. във фоайето на НЧ „Братство-1884”. Тя ще донесе със себе си автентични италиански маски от карнавала, уникални с изработката си, които са притежание на института.

Изложбата, която се състои от 58 фотографии с автори Ренато Форназери, Джани Аvezани, Дино Бачоло, Ренато Греко, Давиде Тофанин, Алесандро Дзанкини, има за цел да ни даде колкото се може по-ярка и пъстра представа за приказния свят на Карнавала във Венеция, където фантазията, цветовете, празничното настроение и радостта от живота се усещат с пълна сила.

Различният художествен усет на авторите ни дава възможност да проникнем в детайлите на този нереален свят, да се потопим в него и да се почувстваме неделима част, не като зрители, а като участници. Маските и пищните костюми имат свойството да отнемат идентичността, но в същото време да направят от всеки главно действащо лице. Това е и истинският смисъл на карнавала – всеобщо празненство, в което всеки се включва спонтанно и допринася за доброто настроение и цветната картина.

* Италианският културен институт предоставя повече информация за Карнавала във Венеция:

Без съмнение Карнавалът във Венеция е сред най-забележителните световни прояви.

Той се слави с много древен произход – първото свидетелство за него датира от 1094 г., когато дожът Витале Фалиер подписва документ, в който се говори за публични забавления. Още от самото начало, по настояване на самите институции, анонимността имала точна и ясна цел – да бъде сведено до минимум, през цялото времетраене на празненството, строгото социално разделение на касти, като по този начин се толерират иронията и шегите отправени към аристокрацията. Така се потушавали лошото настроение и напрежението, породени от строги морални и обществено наложени принципи. С едикт от 1296 г. Сенатът на Републиката обявява Карнавалът за обществен празник с продължителност шест седмици.

В миналото немалко шивачи и занаятчии се специализирали в изработването, благодарение на знанията и техниката придобити в създадени за целта школи, на изтънчени и многоцветни костюми и маски. Основата на последните, направена от глина, папие маше, гипс и марля (дори и страници от вестници влизали сред „съставките”), се допълвала от бои, рисунки, мъниста, пайети и пух, както това се случва и днес. Занаятът на „маскариерите”, предвид еволюцията и сложността на изработките, е официално признат през 1436 г. Статутът им все още се пази в Държавния архив на Венеция. Най-просто било човек да се дегизира с т нар. „баута” – маска оставяща свободна част от лицето, да си сложи триъгълна шапка и да си покрие тялото с плащ наречен „табаро”. Това разбира се не ставало само на Карнавала – по време на Венецианската Република „баутата” се използвала по различни поводи, напр. в театъра, на различни празници или на галантни вечери, на които осигурявала анонимност.

Със сигурност най-известната венецианска маска е „Панталоне”, главен герой в много от комедиите на Карло Голдони. В нея е въплътен образът на стар, досаден и избухлив търговец, който обаче притежава рационален и практичен ум. Доста разпространена и лесна за носене е маската „морета” – овал от черно кадифе, закрепен на лицето благодарение на малко копче, което се стиска между зъбите (наречена по тази причина „няма” маска). Един любопитен закон на Републиката забранявал употребата на маската извън Карнавала, на публични места или от проститутки.

Връщайки се към историята, можем да споменем някои от традициите на празника, като напр. битките между Кастелани и Николоти – жителите на шестте квартала обединени в две големи групи, образуващи живи пирамиди, или любопитното „гонене на бикове” (в действителност на волове), осъществявало се в дворовете на най-забележителните дворци. Воловете, вързани за рогата, били извеждани на импровизирани арени, където хората насъсквали кучета срещу тях.

Към средата на 16 в. един турски акробат изминава на въже пътя от един от балконите на Двореца на дожите до камбанарията на Сан Марко и обратно. „Полетът на турчина”, благодарение на успеха, който пожънва сред невярващата публика, се повтаря във времето в различни варианти, като напр. „Полетът на Ангела” – номер, при който крилат акробат се спуска по въже, закрепен с халки.

Едно събитие, свързано с женската красота, се налага през годините, като влиза с пълно право в официалния календар на Карнавала. Става въпрос за празника на „Мариите”, свързан с едно от най-старите чествания на Републиката. За да стане една жена „Мария” е необходимо тя да премине през селекция, истински конкурс за красота, предвиждащ избирането на „Мария на годината”. Всяка година на 2 февруари (денят на пречиштането на Дева Мария), девет обикновени момичета били избирани да представляват целия град и заедно със своите годеници се събирали в църквата Сан Пиетро ди Кастело, за да получат едновременно брачната благословия. На този ден държавата им заемала бижута, а фамилиите на патрициите правели дарения за зестра. Всичко започва от 946 г., когато група далматински пирати нахълтва в църквата по време на колективна брачна церемония и отвлича булките. Тогавашният дож Пиетро Кандиано III организира незабавно морска експедиция, при която избива пиратите и връща триумфално девойките във Венеция.